

În acest număr:
Administratorul înțelept:
Sub a cui autoritate?

Știri de la Consiliul ICCRS

Claude Lopez
Consilier ICCRS pentru probleme majore

Cele mai interesante știri din toată lumea

Citate:
Autoritatea lui Isus

FORMAREA RESPONSABILILOR

Maturitatea eclezială:
Roadele angajamentului

Sfinți carismatici:
Ioan al Crucii

Întrebări către ICCRS

**Administratorul înțelept:
Sub a cui autoritate?
Episcopul Joe Grech**

Constatăm din ce în ce mai mult, în vremurile noastre, cum mulți oameni se îndepărtează de orice noțiune de autoritate care să le sugereze ceea ce este bine și drept pentru ei. Acest mod de a gândi și acționa nu lasă nici o portiță pentru adevărul obiectiv. Pericolul este că unii oameni vor lua și alege doar acele doctrine și instrucțiuni care le convin sau pe care le agreează. În consecință, este de o importanță vitală să înțelegem, ca și credincioși în Isus Cristos și ca membri ai Bisericii Catolice, că există o cale particulară de a acționa și că există anumite principii și valori la care să aderăm și pe care să le urmăm. Ca și Catolici, nu putem alege pur și simplu ce ne place și ce ne pare rezonabil. Ca și Biserica, suntem sub autoritate și dăm cont acestei autorități pentru felul în care ne trăim viața de toate zilele. De aceea există o întrebare vitală la care trebuie să răspundem: Cine este această autoritate?

Constituția Dogmatică a Bisericii afirmă cu putere că Isus Cristos este sursa ministerului Bisericii. Isus Cristos i-a dat Bisericii autoritate, misiune și țeluri (L.G. nr. 5). Ca urmare, Isus, trimis de Tatăl și prin puterea Duhului Sfânt, este autoritatea supremă în Biserică. De aceea este imperativ, ca și credincioși, discipoli ai lui Isus și membri ai Bisericii, să dezvoltăm o relație mai profundă și

personală cu Isus. Ca și catolic, sunt chemat să mă supun eu însumi mai întâi și mai ales autorității și învățaturii lui Isus. Aceasta necesită familiaritate cu Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură. Este crucial, ca și catolici, să ne rugăm și să medităm Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi a vieții noastre.

Fiind sub autoritatea lui Isus, ne ajută să menținem în viață vocația noastră creștină, identitatea, viziunea, speranțele și visele noastre. Aceasta este de o importanță vitală în special în perioadele de deziluzie, anxietate și dezorientare. Capitolul 21 al Evangheliei Sf. Ioan scrie „a treia oară că Isus s-a arătat discipolilor, după ce a înviat din morți” (In 21, 14). Petru și câțiva alți discipoli erau pe Marea Galileii. Petru a spus: „mă duc să pescuiesc” (In 21, 3). Petru părea să fi uitat cei trei ani pe care îi petrecuse cu Isus. El a uitat toate minunile uluitoare ale lui Isus. A uitat promisiunile pe care Isus le făcuse, în special faptul că El va fi din nou înălțat (In 12, 31-32). La fel, în deziluzia lui, Petru a uitat că Isus l-a chemat pentru o misiune specială: de a fi conducătorul Bisericii.

De aceea, singurul lucru care i-a mai rămas de făcut lui Petru, a fost să se întoarcă la modul de a trăi de dinainte de a-l întâlni pe Isus, adică să pescuiască. El i-a chemat și pe ceilalți, dar nu au prins nimic în acea noapte. Cum puteau ei să prindă ceva cu o asemenea atitudine negativă? Cum puteau ei să aibă succes când se simțeau înfrânți și deziluzionați? Totuși Isus nu era departe. El era pe mal „la vreo două sute de coți de pământ” (In 21, 8).

Cu toții știm cum s-a terminat istoria. Prin pescuirea miraculoasă, Isus i-a reamintit lui Petru că, în ciuda tuturor lipsurilor lui, misiunea sa era tot de a „paște mieii mei” și de a „paște oile mele” (In 21, 16-17). Sub autoritatea lui Isus, Petru nu a fost doar reînnoit și încurajat în vocația sa, dar i s-a dat și puterea să continue lucrarea lui Isus, însoțit de semne și minuni (Fapte 3, 1-10). Într-o manieră similară, când începem să ne îndoim și avem tendința să ne descurajăm din cauza limitelor noastre, Isus continuă să ne dea autoritatea și asistența Sa pentru a-l proclama ca Domn și a-i continua lucrarea.

Mai mult, datorită botezului nostru nu devenim doar o nouă creație în Isus Cristos; devenim și membri ai Bisericii. În consecință, avem nevoie și să trăim sub autoritatea aceloră căroră le-a fost încredințat ministerul de conducere a Bisericii. Când Isus i-a ales pe cei 12 apostoli, „El i-a constituit sub forma unui colegiu sau grup stabil, în fruntea căruia l-a pus pe Petru, ales dintre ei” (L.G. nr. 19, Lc 6, 13). Isus l-a numit pe Petru „piatră”. I-a încredințat puterea cheilor și l-a făcut păstorul noului Popor al lui Dumnezeu (Mt 16, 18-19). Mai mult, oficiul legării și dezlegării care i-a fost dat lui Petru le-a fost dat de asemenea și celorlalți apostoli când sunt uniți cu el. (L.G. nr. 22). Acest minister pastoral al lui Petru și al apostolilor este în inima fundației și ministerului Bisericii. Astăzi acest minister este continuat de episcopi cu și sub conducerea Papei.

Misiunea celor căroră li s-a încredințat ministerul conducerii Bisericii este de a orienta Poporul lui Dumnezeu pe căile și învățăturile lui Isus. El a promis să își protejeze Biserica și să fie mereu cu noi prin puterea Duhului Sfânt. „Pentru a îndeplini această slujire, Cristos i-a înzestrat pe Păstorii Bisericii cu carisma infailibilității în materie de credință și de moravuri. Exercițarea acestei carisme poate îmbrăca mai multe modalități.” (CBC nr. 890) O explicație detaliată a felului în care este exercitată această carismă a infailibilității se găsește în CBC nr. 891.

Când ne plasăm ferm sub conducerea lui Isus și ne fixăm stabil cu picioarele în viața și învățăturile Bisericii, ne putem realiza întregul potențial ca oameni creați de Dumnezeu și-i putem ajuta pe ceilalți să își realizeze identitatea în Dumnezeu și țelurile lor în viață.

„Ca și catolici, nu putem alege pur și simplu ce ne place și ce ne pare rezonabil. Ca și biserică, suntem sub autoritate și dăm cont acestei autorități pentru felul în care ne trăim viața de toate zilele. De aceea există o întrebare vitală la care trebuie să răspundem: Cine este această autoritate?”

Știri de la Consiliul ICCRS
De la ultima Întâlnire Internațională care a avut loc la Roma între 7 – 14 aprilie
de Oreste Pesare

Iată-mă din nou pentru a vă aduce la zi cu viața ICCRS și în special să vă relatez ce s-a întâmplat la ultima întâlnire a Consiliului ținut la Roma între 7-14 aprilie 2004.

Ca de obicei, sau chiar mai mult decât de obicei, atmosfera a fost splendidă, în special dacă mă gândesc la timpul petrecut împreună în rugăciune. O oră de laude în fiecare dimineață, celebrarea zilnică a Euharistiei și încă o oră de adorație a Preasfântului Sacrament au conturat fiecare zi a săptămânii. Acestea nu pentru a subevalua împărtășirea experiențelor RCC din lume între membrii consiliului, care este totdeauna o ocazie specială de a da slavă lui Dumnezeu pentru minunile lui.

O particularitate importantă a zilelor de lucru ale întâlnirii a constituit-o vizita la două birouri ale Vaticanului: Consiliul Pontifical pentru Laici, unde l-am întâlnit pe Excelența sa Mons. S. Rylko și pe noul său secretar, Excelența sa Mons. J. Clemens, precum și Congregația pentru Evanghelizare, unde l-am întâlnit pe secretarul E.S. Mons. Robert Sarah.

Din ambele întâlniri amintite și de asemenea din audiența cu Sfântul Părinte am fost încurajați să continuăm să avem grijă de slujirea specifică pe care a cerut-o de la ICCRS Sfânta Înțelepciune, acela de a coordona și promova Reînnoirea Carismatică în Biserica Catolică (CCR) în toate părțile lumii: să fim martori în primul rând ai trăirii unei vieți consistente în Duhul Sfânt și să punem accent pe misiunea noii evanghelizări, semnul viu și adevărat al Vestirii.

Tema majorității lucrărilor sesiunilor a fost claritatea „conștiințiozității”, fie în privința naturii RCC, fie în cea a identității ICCRS și a rolului pe care este chemat să îl aibă. În particular, printre chestiunile fundamentale propuse a fost revizuirea statutului ICCRS și formularea, împreună cu Fraternitatea Catolică a Comunităților de Alianță, a unei declarații de intenție (un subcomitet special ICCRS va completa ambele sarcini în timpul anului curent).

Am luat, de asemenea, inițiativa de a forma subcomitete continentale ICCRS, pentru a servi nevoilor practice ale RCC în diferitele părți ale lumii. Urmând o experiență inițială pozitivă a acestei idei care deja a început în Europa, va fi rândul Africii (în această privință eu voi fi în Namibia ca director ICCRS în august anul viitor), apoi al Asiei-Oceania. Ne mișcăm de asemenea în această direcție în America.

Apoi a fost lucrarea care tocmai fusese pusă înaintea Comisiei Doctrinale ICCRS, cu intenția de a pregăti documentele referitoare la diferite aspecte ale Reînnoirii Carismatice, pentru a fi publicate în viitorul apropiat, spre beneficiul tuturor.

O mare parte a timpului a fost alocat pentru „Proiectul de Formare a Responsabililor RCC”, pentru care fusese pregătită în prealabil o prezentare multimedia. După câteva finisări necesare, acesta va fi trimis pe CD la Comitetele Slujirii Naționale a RCC și altor grupuri carismatice internaționale, pentru a face public proiectul și pentru a furniza informații despre acesta. Scopul proiectului este de a stabili la Roma o școală teologico-carismatică, deschisă pentru responsabili RCC din toată lumea, pentru a aprofunda experiența lor în Duhul Sfânt la un nivel teologic, eclezial, spiritual și carismatic. Un curs de vară inițial de 1 lună este în pregătire pentru anul 2005. Un subcomitet ICCRS are în sarcină să furnizeze managementul necesar al proiectului pentru toți cei implicați.

Referitor la alte probleme ICCRS, iată câteva din deciziile luate de Consiliu pe parcursul întâlnirii:

- În domeniul promovării RCC în țările mai puțin înstărite, a fost aprobat un ajutor financiar pentru 5 proiecte specifice: 4.500 \$ pentru Zimbabwe, 2.600 \$ pentru întâlnirea din vara viitoare a responsabililor anglo-africani din Namibia, 2.000 \$ pentru Papua Noua Guinee, 500 \$ ca o contribuție la întâlnirea responsabililor din Peru și 5.000 \$ pentru subcomitetul european ICCRS (IESC) pentru a-i asista pe responsabili RCC din Europa de Est pentru a participa la 2 întâlniri continentale.

- Au fost aleși noi membri ai Consiliului: Cyril John din India, P. Renato Tisot din Italia și Dariusz Jeziorny din Polonia, reprezentând ICCRS-ul în Orientul Mijlociu și respectiv în Asia de Sud, Europa de Sud și Europa de Est. Mulțumiri speciale și urări de bine au fost adresate lui Matteo Calisi și Mark Nimo, care și-au încheiat la această întâlnire mandatul oficiilor, după mulți ani de bune slujiri.

- În privința evenimentelor organizate de ICCRS: pe lângă reculegerea preoților publicată deja, organizată la Ars (Franța) din 25 septembrie până în 1 octombrie 2005 (datele au fost schimbate) și întâlnirea responsabililor europeni, organizată la Budapesta în septembrie 2005, s-a propus o întâlnire internațională a responsabililor RCC - la detaliile căreia se lucrează încă -, care va fi organizată în 2006. Se va publica în timp util în buletinul ICCRS și pe pagina noastră de internet.

Următoarea întâlnire a Consiliului va avea loc din nou la Roma, din 27 februarie în 6 martie 2005. Slavă și cinste să-i fie lui Isus!

„Din ambele întâlniri amintite și de asemenea din audiența cu Sfântul Părinte am fost încurajați să continuăm să aducem slujirea specifică pe care a cerut-o de la ICCRS Sfânta Înțelepciune, aceea de a coordona și promova Reînnoirea Carismatică în Biserica Catolică (RCC) în toate părțile lumii...”

„În privința evenimentelor organizate de ICCRS: pe lângă reculegerea preoților publicată deja, organizată la Ars (Franța) din 25 septembrie până în 1 octombrie 2005 (datele au fost schimbate) și întâlnirea responsabililor europeni, organizată la Budapesta în septembrie 2005.”

Dl. Dariusz Jeziorny, Polonia
Dl. Cyril John, India
D-na. Michelle Moran, Anglia
Pr. Renato Tisot, Italia
Pr. Emmanuel Tusiime, Uganda
Dl. Walter Zimmermann, Chile

Claude Lopez
Consilier ICCRS pentru evenimente majore

Născut în Alexandria, Egipt din tată spaniol și mamă malteză. Și-a făcut studiile în comerț și contabilitate. După absolvire, fiind în vârstă de 21 de ani, a emigrat în Australia în 1948 și a lucrat în industria de asigurări.

Claude s-a căsătorit cu Miralda în 1956 și și-a format o familie în trei. Ei au 5 nepoți. Claude și Miralda au întâlnit Reînnoirea în ianuarie 1973, în timp ce erau în vacanță la Sidney, când niște prieteni botezați i-au invitat să îl audă pe Kevin Ranaghan la o întrunire la prima conferință carismatică din Australia.

Plănuind să intre în politică, Claude s-a regăsit în loc de aceasta la comitetul de organizare a primei conferințe naționale catolice carismatice, ținute la Melbourne în iunie 1974. În 1976 comitetul slujirii arhidiecezan i-a sponsorizat vizita în SUA pentru a studia și experimenta viața în comunitățile de alianță.

Claude a slujit RCC în Australia în diverse posturi, ca responsabil de comunitate de rugăciune, ca membru al comitetului slujirii arhidiecezan, ca președinte al evenimentelor majore și președinte al comitetului slujirii naționale.

Din ianuarie 1985 până în decembrie 1987 a fost director ICCRS (cunoscut pe atunci ca ICRO). Sarcina imediată a lui Claude a fost să găsească sediile potrivite în Vatican și să transfere operațiunile

biroului internațional din Via Ferruccio nr. 19. În 25 martie 1985, sediul de la Palazzo Cancelleria a fost binecuvântat oficial și deschis.

La întoarcerea la Melbourne, Claude a îndeplinit rolul de responsabil parohial și a organizat o misiune de viață în Duh pentru întreaga parohie, cu comunitatea sa de rugăciune numită „Inima Preasfântă”, ca unul din cei șapte coordonatori ai RCC la nivel diecezan.

În 1996, Claude și Miralda s-au întors la Roma pentru șase luni, unde, ca director delegat, a asistat consiliul la introducerea actualului director, Oreste Pesare. Domnul continuă să îl cheme pe Claude să slujească RCC în lume, în special în organizația conferințelor majore, a reculegerilor și pelerinajelor. Ultima sa implicare în ICCRS a fost „12 zile de binecuvântări” la Castelgandolfo în septembrie 2003.

Din ianuarie 1985 până în decembrie 1987 a fost director ICCRS (cunoscut pe atunci ca ICRO). Sarcina imediată a lui Claude a fost să găsească sediile potrivite în Vatican și să transfere operațiunile biroului internațional din Via Ferruccio nr. 19. În 25 martie 1985, sediul de la Palazzo Cancelleria a fost binecuvântat oficial și deschis.

ȘTIRI DIN LUME

AUSTRALIA

Pr. Bill Adams, un Redemptorist din California, a ținut o reculegere de 5 zile în perioada 18-23 ianuarie pentru 300 de delegați din diferite state. Tema a fost „Fericirile”. În fiecare zi a fost un program de îmborsărire prin laudă, învățături, adorație, împărtășiri în timpul meselor și a Sf. Litughii.

În învățătura sa despre Predica de pe Munte, care include Fericirile, Pr. Bill a subliniat că predica este adresată oamenilor care vor să fie vindecați de Isus, dar care nu iau în considerare valorile Împărăției lui Dumnezeu. Fiecare Fericire are de-a face cu principii și atitudini, nu cu reguli și reglări.

Când au fost întrebați despre experiența reculegerii, 30% au afirmat că au primit vindecări emoționale sau fizice. Lăudat să fie Domnul!

BOLIVIA

Din 7 în 11 ianuarie a fost ținută cea de-a 21-a Întâlnire Internațională a Tinerilor RCC în orașul Puerto Juarez, unde au luat participat activ mai mult de 400 de tineri. Întâlnirea a continuat într-o atmosferă de fraternitate și mulțumire, în care tinerii au avut o experiență puternică a iubirii lui Dumnezeu în viețile lor. Printre vorbitori erau Silvia Vera, Maria Curuchet, Jose Martinez și Francisco Bermeo.

BOSNIA-HERȚEGOVINA

Reprezentanții RCC din Bosnia-Herțegovina s-au întâlnit pentru prima dată în 21 aprilie în Biserica Sfinții Petru și Paul, pentru a reuși să se cunoască mai bine și să stabilească linii mai bune de comunicare între ei.

Aparentul motiv al întâlnirii a fost vizita lui Oreste Pesare, director ICCRS, care în acea seară a întâlnit cam 500 de delegați din grupurile RCC.

Principala temă a întâlnirii a fost „Chemarea lui Dumnezeu pentru a ne sluji aproapele și natura RCC astăzi în Biserică.”

La întâlnire au fost prezenți și grupe de misiune din Medjugorje și Mostar și de Josip Loncar și Pr. Drazen Radigovic, membri ai comunității „Bunul Păstor” din Croația, țară în care Domnul a dat deja o mare ocazie de a promova Reînnoirea Carismatică Catolică.

STATELE UNITE

În ianuarie, mai multe grupuri de conducere, reprezentând diferite curente și expresii ale RCC s-au întâlnit în Miami Florida pentru trei zile de rugăciune și discuții despre ce poate să spună Domnul Reînnoirii Carismatice. A fost de asemenea și o ocazie de a face cunoștință cu responsabili din diferite curente, care nu se cunosc reciproc. Momentul a fost puternic, cu un cuvânt de la Domnul, care i-a încurajat pe membrii Reînnoirii să fie mai curajoși și mai veseli în munca lor. A fost și un moment de luptă spirituală, dar responsabili au fost încurajați să-și păstreze privirea ațintită spre Dumnezeu. Mulți dintre organizații au adus tineri responsabili cu ei.

VENEZUELA

Prima Întâlnire Carismatică Latino-Americană a consacraților, organizată de Comitetul Slujirii Naționale al RCC din Venezuela, care a avut loc din 14 în 17 aprilie la Los Teques, lângă Caracas, a fost o mare binecuvântare. Au fost prezenți 71 de consacrați din mai mult de 32 de congregații. Sf. Liturghie a fost celebrată de Pr. Jaime Kelly, consultantul adjunct al RCC din Venezuela, și a concelebrat, printre alții, Pr. Stephen Harney și Pr. Gilbert Ocanto, ambii vorbitori împreună cu Elena Betancourt. Sf. Liturghie de încheiere a fost celebrată de Mons. Ovidio Perez, episcop de Tejes.

FRATERNITATEA CATOLICĂ

Duminică 17 aprilie, la Palazzo Cancellaria, în Vatican, s-a ținut prima întâlnire a Moderatorilor Europeni ai Fraternității Catolice. Întâlnirea a fost prezidată de E.S. Most Rev. Mons. Stanislaw Rylko, președinte al Consiliului Pontifical pentru Laici. Au participat reprezentanți ai Noilor Comunități din Franța, Italia și Irlanda, la fel și reprezentanți ai Comunităților din Brazilia, Uruguay, Argentina și Mexico, care lucrează în Europa. La sfârșitul întâlnirii s-a celebrat Sf. Liturghie în Bazilica San Lorenzo în Damaso, celebrată de E.S. Most Rev. Mons. Renato Boccardo, Episcop și Secretar al Consiliului Pontifical pentru Comunicare Socială și însărcinat de Biroul Secretariatului de Stat cu Nimirile Speciale.

Organizarea întâlnirii a fost îngrijită de Personalul Biroului ICCRS, într-un spirit de slujire și iubire.

RUSALII

Vino, Duhule Sfinte!

„Dar când va veni Duhul Adevărului, el vă va călăuzi la tot adevărul.” (In 16, 13)

Noul personal ICCRS

Le urăm bun venit noilor sosiți în cadrul personalului Biroului ICCRS: Cristiane Tavolassi (Brazilia) și Rachel Balsan (Franța), care se unesc cu echipa existentă: Amalia Quiroga (Argentină), Linda Egusquiza (Peru) și Charles Owisu-Ansah (Ghana).

În același timp dorim să mulțumim tuturor celor care ne-au trimis CV-urile lor și s-au oferit pentru a-l sluji pe Domnul la Biroul nostru. Vă vom păstra datele și poate vă vom contacta când se ivesc noi posturi vacante.

Autoritatea lui Isus

De JAMT

Isus a dat autoritate apostolilor pentru a-I continua misiunea. (LG 25)

Mi s-a dat toată puterea în cer și pe pământ. (Mt 28, 18)

Așa cum m-a trimis Tatăl pe mine, așa vă trimit și eu pe voi. (In 20, 21)

La început El l-a ales pe Petru ca Păstor al întregii Biserici, ca Papă. (LG 19)

„Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui. Ție îți voi da cheile Împărăției cerurilor...” (Mt 19, 18-19)

Uniți cu Petru, apostolii și succesorii lui de azi, episcopii, primesc darul reconcilierii. (LG 22)

Primiți pe Duhul Sfânt. Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute.

Isus a spus discipolilor: „Cine vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă. Cine vă disprețuiește pe voi, pe mine mă disprețuiește...” (Lc 10, 16).

Iar tu..., pe cine ascuți?

FORMAREA RESPONSABILILOR

Un supliment al buletinului ICCRS

Vol. X, nr. 3 / mai-iunie 2004

SCHIȚA ÎNVĂȚĂTURILOR

1. Angajați cu Isus Cristos.
2. Rămânând credincioși Magisteriului.
3. Docili Duhului Sfânt.

Maturitatea eclezială: Roadele angajamentului de Peter Thompson

Papa Ioan Paul al II-lea în discursul său către mișcările laice adunate în Piața Sf. Petru de Rusaliile din 1998, ne-a îndemnat pe toți la o maturitate eclezială. Ne-a spus că, „Biserica așteaptă de la voi roadele mature ale comuniunii și angajamentului.” Allan Panozza, în articolul său din numărul martie-aprilie al buletinului, a tratat chemarea la comuniune, la unitate unii cu alții.

În acest articol el voia să arate chemarea la angajare și ce înseamnă aceasta pentru fiecare dintre noi. Dicționarul Oxford descrie angajamentul (commitment) ca „proces sau exemplu al angajamentului cuiva; o promisiune sau o garanție dată. Când părinții noștri ne-au dus la Botez, noi fiind bebeluși, s-au angajat ei înșiși să ne crească în cunoașterea lui Cristos și în practicarea credinței noastre (catolice). Când am participat la seminariile de Viață în Duh ne-am reînnoit angajamentul vieții noastre lui Isus, în cea de-a cincea ședință, în acea frumoasă rugăciune de angajare.

1. Angajați cu Isus Cristos

De fiecare Paște la Virgilia Pascală și la Liturghiile din Dumminica Paștelui avem oportunitatea să ne reînnoim promisiunile Botezului, reangajându-ne viețile cu Isus. Deci primul și cel dintâi angajament este făcut lui Isus Cristos Domnul și Salvatorul nostru. Dar cum ne trăim acest angajament cu Isus? Dacă spunem că îl iubim pe Cristos și-i suntem angajați, atunci trebuie să trăim aceasta prin supunere la cererile lui. Cum pot să spun că îl iubesc pe Dumnezeu și continui să trăiesc în neascultare față de El?

În Ioan 15, 10 Isus ne spune: „Veți trăi în iubirea mea dacă îmi țineți poruncile”. În prima scrisoare a Sf. Ioan ni se spune că modul în care putem ști dacă suntem angajați adevărului este dacă iubim în duh și adevăr (1In 3, 18-19). Cu alte cuvinte dacă suntem ascultători față de Cristos și de poruncile sale, atunci vom ști că suntem cu adevărat angajați pentru El.

Una din marile erori ale reformării a fost doctrina Sola Fide (O dată mântuiți pentru totdeauna); ceea ce înseamnă salvați numai prin credință, fără fapte. În forma sa extremă, ea sugerează că pot câștiga recompensele raiului prin simplul fapt că îl mărturisesc pe Isus ca mântuitorul meu, continuând să trăiesc în neascultarea cuvântului său. Adevărul este că noi ne arătăm angajarea cu Cristos în trăirea credinței noastre prin fapte. Ce sunt aceste fapte? Sunt acelea care rezultă din trăirea în concordanță cu cuvântul Său, în ascultarea poruncilor pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru binele și libertatea noastră: rezultă din trăirea vieții noastre în sfințenie în timp ce ne pregătim pentru Viziunea Fericită din Paradis. Citiți cuvintele lui Iacob, mai ales Iacob 2, 14-26, unde ni se spune cu mare claritate că credința noastră trebuie trăită prin fapte: care se fac într-o totală angajare cu Isus Cristos.

Putem vedea maturitate când este manifestată în angajament. Trebuie doar să ne uităm la părinții și la bunicii noștri care celebrează ani de serviciu și angajare iubitoare în căsătorie. Ce coroană glorioasă a serviciului este să celebrați căsătorii care au atins 30, 40, 50 și chiar 60 de ani. Mi s-a arătat recent o fotografie făcută de o doamnă: 15 nepoți și strănepoți, familia bunicii soțului ei. Era plină de mândrie și bucurie, iar această mică poză exprima roadele angajamentului într-o formă foarte vizibilă.

Mă uit la copiii mei și la deschiderea lor către viață, care este un profund rod al angajării. Între două familii sunt treisprezece micuți creați de Dumnezeu pentru a trăi pentru toată veșnicia. Există un verset în 1Tim 2, 15 care îmi provoca o confuzie. Trebuie să recunosc că mă gândeam că Sf. Paul era cam șovin în părerea lui privind feminitatea. Spune așa: „Ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.” Totuși am ajuns să înțeleg ce înseamnă, atunci când mă uit la aceste mame tinere, care își dedică viețile nașterii și îngrijirii acestor copii, sacrificându-se pe altarul iubirii, prin angajament și dăruire totală de sine. Cu siguranță vor primi coroana glorioasă în Paradis, ca recompensă a „da”-ului lor pentru viață și pentru porunca lui Dumnezeu de a merge mai departe, a se înmulți, a umple fața pământului.

Să nu-i uităm pe soți și tați, care s-au dăruit liber în totală angajare pentru a lucra harnici și neobosiți pentru a-și hrăni familia. Pentru a fi ceea ce a fost Sf. Iosif pentru Maria și Isus, protectorul și ghidul lor în timpul celor mai vulnerabili ani ai vieții. Noi soții trebuie să fim soțiilor noastre asemănători cu Cristos, așa cum Cristos își întinde viața în totală angajare miresei sale, Biserica, așa trebuie să facem și noi soții. Ef 5, 25-26 ne spune că în timpul căsătoriei vor veni vremuri de criză și încercări, dar vom ieși din aceste crize victorioși dacă ținem post pentru făgăduințele pe care le-am făcut înaintea lui Dumnezeu și a Bisericii, când am stat cu iubita și am jurat angajament total în vreme de boală și sănătate și în vreme de sărăcire sau bunăstare, renunțând la toate celelalte până ce moartea ne va despărți.

2. Rămânând credincioși Magisteriului

În Evanghelia Sf. Luca 10, 16, Isus spune aceste cuvinte: „Cine vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă. Cine vă disprețuiește pe voi, pe mine mă disprețuiește, iar cine mă disprețuiește pe mine, îl disprețuiește pe cel care m-a trimis.” Aici avem o chemare clară către un angajament total cu Biserica lui Cristos. **UNA, SFÂNTĂ, CATOLICĂ și APOSTOLICĂ BISERICĂ.** A fi supus Apostolilor și

succesorilor lui care vor călăuzi Biserica până ce Cristos va reveni în glorie. Este o chemare de a rămâne credincioși Magisteriului, autorității pe care Cristos a dat-o Sfântului Petru și Apostolilor de a învăța și de a conduce Biserica sa. Papa Paul al VI-lea în Evanghelii Nuntiandi, (Evanghelizarea în lumea modernă), secțiunea 16, vorbește clar folosind aceste versete din Evanghelia Sf. Luca.

Este cu siguranță potrivit să reamintim acest fapt într-un moment ca cel prezent, când se întâmplă că nu fără durere putem auzi oameni – care dorim să credem că sunt bine intenționați, dar care sigur sunt greșit orientați în atitudine – care pretind că-l iubesc pe Cristos, dar fără biserică, că-l ascultă pe Cristos, dar nu Biserica, că-i aparțin lui Cristos, dar în afara Bisericii. Absurditatea acestei dihotomii este evidentă în fraza din Evanghelie: „Cine vă disprețuiește pe voi, pe mine mă disprețuiește”. Și cum poate cineva să dorească să-l iubească pe Cristos fără iubita lui Biserica, dacă cea mai fină mărturie despre Cristos este cea a Sf. Paul: „Cristos a iubit Biserica și s-a sacrificat pentru ea”?

Cum pot să spun că sunt angajat cu Cristos și resping autoritatea de învățare dată de Cristos Bisericii sale? Mt 16, 18-19. Vedem că aceasta se manifestă adesea într-o atitudine rebelă față de anumite învățături, prin care luăm și alegem ceea ce vom crede și ceea ce vom respinge. Sunt eu cel care determină ce este bun și ce este greșit sau care interpretează ceea ce a revelat Dumnezeu în Biserica sa? Există o atitudine de cafenea care se manifestă astăzi în Biserica între mulți catolici, manifestată prin respingerea doctrinelor de credință și a moralei, cu indivizi care decid ce vor crede și ce vor respinge. Urmărind lupta Papei Paul VI-lea (Enciclica Humanae Vitae) cu multe aspecte ale vieții umane, incluzând controversa legată de contracepție, în special utilizarea contraceptivelor chimice care aduc sterilitate temporară, mulți catolici s-au revoltat și o fac până astăzi. Ei vor susține că sunt angajați cu Cristos și cu Biserica. Nebunia acestei gândiri este ceea ce a spus Isus în Luca 10, 16 atunci când ne-a amintit că a respinge autoritatea Apostolilor înseamnă a-l respinge pe Cristos însuși și astfel a-l respinge pe Tatăl lui care l-a trimis. Am citit recent un articol care exprima această gândire în contextul sfâșierii paginilor din Catehismul Bisericii Catolice și declarând totuși că este catolic.

Această problemă este valabilă și la alte învățături și discipline ale Bisericii, că mulți par că gândesc că sunt opționale, ca de exemplu să participe la Liturghie în fiecare duminică și în zilele de sărbătoare de poruncă, ca un semn al angajării cu Cristos și al ascultării față de preceptele Bisericii.

3. Docili Duhului Sfânt

În concluzie, roadele maturității ecleziale în domeniul angajării înseamnă să fim cu adevărat docili Duhului Sfânt, care va fi cu Biserica în toată vremea, până la venirea lui Cristos în slavă. Să ne rugăm pentru harul statorniciei în angajarea adevărată cu Cristos, Biserica sa și vocația la care ne-a chemat.

De fiecare Paște la Vigilia Pascală și la Liturghiile din Dumminica Paștelui avem oportunitatea să ne reînnoim promisiunile Botezului, reangajându-ne viețile cu Isus. Deci primul și cel dintâi angajament este făcut lui Isus Cristos Domnul și Mântuitorul nostru. Dar cum ne trăim acest angajament cu Isus? Dacă spunem că îl iubim pe Cristos și-i suntem angajați, atunci trebuie să trăim aceasta prin supunere la cererile lui. Cum pot să spun că îl iubesc pe Dumnezeu și continui să trăiesc în neascultarea lui?

Cum pot să spun că sunt angajat lui Cristos și resping autoritatea de învățare dată de Cristos Bisericii sale? (Mt 16, 18-19) Vedem că aceasta se manifestă adesea într-o atitudine rebelă față de anumite învățături, prin care luăm și alegem ceea ce vom crede și ceea ce vom respinge. Sunt eu cel

care determină ce este bun și ce este greșit sau care interpretează ceea ce a revelat Dumnezeu în Biserica sa?

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII

1. Împărtășiți împreună acele zone în care aveți cea mai mare dificultate în angajamentul vostru cu Isus Cristos. Rugați-vă împreună pentru harul de a-i rămâne credincioși.
2. Împărtășiți zonele unde sunteți conștienți de roadele angajamentului în familiile voastre, la locurile de muncă și în Biserică.
3. Există zone în care, ca și comunitate de rugăciune, îi puteți asista pe alții pentru trăirea angajamentului lor?
4. Studiați împreună Catehismul Bisericii Catolice, în special legat de dificultățile doctrinale sau morale.

Sf. Ioan al Crucii de Ralph Martin

Există o impresie foarte răspândită în ambele cercuri: cel carismatic și cel „contemplativ”, și anume că Ioan al Crucii, maestrul vieții contemplative, ar condamna experiența religioasă a darurilor carismatice. Dar nu este așa. Într-un articol scurt ca acesta, vor fi prezentate doar câteva puncte ale învățăturilor lui Ioan.

Neintenționând să scrie o teologie pozitivă, echilibrată și ușor de înțeles, despre lucrările carismatice ale Duhului, de dragul celorlalți tratează depre ele în Ascensiunea Muntelui Carmel III, capitolele 30-32.

Ioan aduce la cunoștință învățătura biblică referitoare la aceste daruri. „Exercitarea acestor daruri privește imediat beneficiul celorlalți, iar Dumnezeu le dăruiește în acest scop, așa cum scoate în evidență Sf. Paul: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. (1Cor 12,7) Această aserțiune este înțeleasă în raport cu aceste haruri” (A, III, 30, 2).

Apoi vorbește despre două feluri de beneficii pe care le conferă Dumnezeu prin aceste daruri.

„Cel temporal (beneficiul n.n.) include vindecarea bolnavului, recăpătarea vederii orbului, alungarea demonilor, profeția viitorului – așa încât oamenii să poată fi vigilenți și alte asemenea lucruri. Beneficiul spiritual și etern este cunoașterea și iubirea lui Dumnezeu, datorate acestor lucrări fie în cei care slujesc, fie în cei pentru care sunt făcute sau în fața cărora sunt îndeplinite” (A, III, 30, 3).

În ceea ce privește persoanele care exercită aceste daruri, Ioan îi sfătuiește să se bucure nu pentru faptul că posedă și folosesc aceste daruri, ci numai pentru că fac voința lui Dumnezeu, motivați de iubirea adevărată. El subliniază preveniri biblice importante și familiare în această privință; 1 Cor 13, 1-2 cu avertismentele de a păstra înțietatea iubirii și Lc 10, 20 cu sfatul lui Isus de a ne bucura de lucrurile cu adevărat importante, nu doar că demonii ni se supun în munca de evanghelizare, ci că „numele voastre sunt scrise în cartea vieții” (A, III, 30, 4-5).

Cu privire la persoana care beneficiază de exercitarea acestor daruri, Ioan subliniază că în timp ce este bine trupurilor să fie vindecate, sau să se expulzeze diavoli sau să se facă profeții autentice pentru a inspira și pune în gardă oamenii, bucuria care va apărea prin aceste beneficii temporale va fi mare doar dacă sufletele celor care le experimentează se întorc la Dumnezeu. Este mare sărbătoare în

cer când un păcătos se căiește. Ioan scoate în evidență în mod strălucitor pericolele pentru sufletele celor care exercită aceste daruri bucurându-se excesiv numai de beneficiile temporale ale acestora. El mai arată și că atașamentul sau bucuria dezordonate pentru posesia acestor daruri pot conduce foarte ușor la exercitarea lor incorectă sau chiar neautentică. După cum spune Ioan: „Oamenii, din cauza bucuriei legate de dar, nu numai că tânjesc să creadă în el mai ușor, dar chiar se simt îmboldiți să le folosească în afara timpului potrivit” (A, III, 31, 2). Aceasta poate conduce oamenii, spune Ioan, chiar să inventeze lucruri, atât de dornici sunt să aibă aparența unui dar particular.

Ioan mai specifică pericolul deschiderii către manipulările demonice sau pericolul discreditării unor lucrări autentice ale acestor daruri prin exercițiul lor imatur, ca și evidentele tentații de glorie zadarnică și vanitate în imaturitatea spirituală.

În decursul scoaterii în evidență a pericolelor punerii în exercițiu a acestor daruri, care este principalul scop al acestei învățături, Ioan dă instrucțiuni pozitive, aproape întâmplător, despre cum ar trebui să fie exercitate aceste daruri carismatice.

Ioan punctează importanța exercitării acestor daruri într-un mod care este potrivit „ca timp și manieră”. „Este adevărat că atunci când Dumnezeu acordă aceste daruri și haruri, El dă lumina pentru ele și un impuls legat de timpul și maniera exercitării lor.” (A, III, 31, 2).

Ioan mai spune că pentru ca aceste daruri să funcționeze corect, trebuie să existe o detașare de ideile și dorințele noastre despre cum ar trebui să lucreze toate și o profundă docilitate pentru mișcarea Duhului Său.

„Dumnezeu, care acordă harul supranatural pentru folosul Bisericii sau al membrilor săi, îi va și mișca pe cei dăruiați către maniera și timpul în care vor trebui să-și folosească darurile. De vreme ce Domnul a spus discipolilor săi să nu se teamă ce sau cum vor vorbi, pentru că problema era una supranaturală de credință, și de vreme ce aceste lucrări sunt și ele chestiuni supranaturale El va voi ca acești indivizi să aștepte până când El devine lucrătorul, mișcându-le inimile (Mt 10, 19; Mc 13, 11). În Faptele Apostolilor, discipolii L-au implorat în rugăciune să își întindă mâna pentru a face semne și videdări prin ei, încât credința în Domnul nostru Isus Cristos să fie introdusă în inimi (Fapte 4, 29 – 30)” (A, III, 31, 7).

În toate acestea Ioan este motivat nu de o dorință de a denigra darurile carismatice ale Duhului, ci de a asigura exercitarea lor autentică, încât ele să își împlinească cu adevărat scopul. Carismaticul și contemplativul merg împreună.

„În ceea ce privește persoanele care exercită aceste daruri, Ioan îi sfătuiește să se bucure nu pentru faptul că posedă și folosesc aceste daruri, ci numai pentru că fac voința lui Dumnezeu, motivați de caritate adevărată.”

Ralph Martin: a fost primul director și președinte ICRO (actualul ICCRS). Actualmente este președinte în Renewal Ministries și profesor de teologie la Seminarul Arhidiecezei din Detroit „Inima Preasfântă”. Seria celor șase dezbateri asupra învățăturilor Sf. Ioan al Crucii este disponibilă pe pagina de internet: www.renewalministries.net.

Întrebări către ICCRS

Vă rugăm să trimiteți întrebările dumneavoastră pe adresa newsletter@iccrs.org sau pe fax (0039) 06. 6988.75.30.

1. Încerc să discern voința lui Dumnezeu pentru viața mea, privitor la o slujire particulară. Cum pot să știu care este voința lui Dumnezeu?

Mai înainte de toate, felicitări că ești în căutarea voinței lui Dumnezeu. Atât de mulți oameni trec prin viață fără ca vreodată să știe sau să le pese dacă sunt conform voinței lui Dumnezeu. Fie ca El

să te binecuvânteze pentru această încercare! Întrucât nu ne permite spațiul pentru o dezbatere mai profundă, să ne uităm la câteva principii.

ALINIERE: Orice faci în viață, asigură-te că acțiunea sau decizia ta este în acord cu Scriptura și cu învățătura Bisericii, sau altfel spus, măcar să nu încalce Scriptura și învățătura Bisericii. Niciodată să nu încalci adevărul pentru a împlini ceva. Dacă ceea ce plănuiești încalcă Poruncile, Scriptura sau învățătura Bisericii, nu continua cu acel plan.

SENTIMENTUL INTERIOR: Presupunând că îl urmezi cu încredere pe Cristos și viața ta îi este abandonată... fii atent la ceea ce simți în interior. Deseori Duhul Sfânt îți dă un anumite sentiment legat de ceva. Chiar dacă ceva pare în mod obiectiv bun, dacă nu ți se pare corect... mergi încet până când primești o mai bună înțelegere a situației.

SFAT ÎNȚELEPT: Uneori suntem prea aproape de situație pentru a putea vedea clar voința lui Dumnezeu. Caută sfatul unor prieteni de încredere, al unui confesor sau director spiritual. Ei pot de multe ori să te ajute să sortezi lucrurile, măcar prin a pune întrebările potrivite la momentul potrivit. Notă: Oricui îi vorbești, asigură-te că persoana însăși este angajată Domnului și are un grad bun de maturitate spirituală.

LOGICA: În timp ce Biblia ne previne să nu ne „înclinăm propria noastră înțelegere”, putem să adăugăm procesului de discernământ utilizarea intelectului pe care ni l-a dat Dumnezeu. Uneori chiar o gândire plină de rugăciune asupra unei soluții poate să ne aducă perspicacitate. Dumnezeu nu trebuie să ne apară și să facă miracole atunci când răspunsul poate veni prin puțină gândire.

Nu folosi numai una din metodele menționate pentru discernământ, folosește-le în combinație. Nu lua decizii bazate numai pe sentimentele tale interioare sau numai pe logica ta... dar nici nu le lăsa pe dinafară. Să nu faci nimic doar bazat pe sfatul unui prieten înțelept, dar nici nu ignora ce-ți spune.

Rugăciunea și postul sunt un mare ajutor în discernământ. Ele încurajează inima de a fi umilă și încrezătoare în Dumnezeu, două atribute care ajută să discerne mai ușor voința Domnului. Fă tot posibilul să înțelegi voința lui Dumnezeu, dar nu îngheța în lipsă de acțiune de frica de a nu face o greșală.

Sfântul Francisc a „pierdut” ce a vrut să spună Dumnezeu când i s-a spus să reconstruiască Biserica. După ce a lucrat un timp cu cărămizile și mortarul, a înțeles mai clar ce îi cerea Domnul. Thomas Merton spunea că acțiunea însăși de a încerca să îl mulțumești pe Dumnezeu, îl mulțumește. De asemenea amintește-ți promisiunea Sf. Paul din Romani 8, 28: „Toate lucrurile conlucrează la binele celor care-l iubesc pe Dumnezeu și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” Ai auzit? **TOATE LUCRURILE...**, chiar și greșelile pe care le facem, încercând să discernem voința Domnului.

Deci pregătește-ți inima prin rugăciune și post. Cere sfatul oamenilor sfinți, dar fii atent și la ceea ce simți în inimă. Încearcă să iei toate informațiile și ia în considerare cel puțin ceea ce îți arată logica. Rămâi între granițele Scripturii și învățăturii Bisericii... și când ai făcut toate astea... ia cea mai bună decizie și aruncă-te în brațele lui Dumnezeu. Crede-mă... n-o să cazi prea departe.

2. Sunt un creștin plin de duh. Uneori beau prea mult. Soția mea spune că acesta este un păcat serios și sunt un ipocrit. Ce credeți? Poate bea un creștin?

Biserica nu are o regulă împotriva băuturii... dar nici nu o trece cu vederea. Sf. Paul ne previne de asemenea să nu ne „umplem” cu vin.

Toleranța la alcool variază de la persoană la persoană. Unii pot să bea destul de mult cu impact foarte mic pentru ei. Alții pot să bea foarte puțin și să-și piardă controlul. Dacă băutura ne afectează comportamentul, starea noastră sufletească, felul nostru de a ne purta cu ceilalți... trebuie să fim vigilenți. Dacă băutura noastră îi rănește pe cei pe care-i iubim sau îi determină pe alții să se scandalizeze... trebuie să fim vigilenți. Dacă putem să ne controlăm băutura în loc ca ea să ne controleze pe noi... trebuie să fim vigilenți.

În rezumat, băutura moderată și ocazională nu este o problemă. Dar dacă este mai mult decât atât, e nevoie de atitudini serioase.

De ce să încerci să rezolvi singur această problemă? Vorbește cu un preot sau cu cineva care să-ți poată da mai multe informații despre acest subiect.

Trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt și în ele trebuie să îl glorificăm mereu pe Dumnezeu.

CE FACE ICCRS?

Comunică, cheamă, susține.

Chemări:

Începând cu 1973, ICCRS organizează în mod regulat conferințe internaționale pentru lideri: unele din ele (Assisi în 1993 și Castelgandolfo 2003) au luat forma unor reculegeri, conduse de Pr. Raniero Cantalamessa, ofm, capp.

ICCRS are inițiative legate de conferințele naționale și internaționale, cum ar fi Conferințele Asiatice și Europene ale Liderilor, Dialogurile Internaționale ale Mișcărilor Ecleziale, Evenimente ale Tineretului și Inițiative Ecumenice.

ABONAMENTE

Dragi frați și surori în Cristos,

Vă mulțumim pentru sprijinul vostru oferit Buletinului ICCRS, care continuă să fie trimis la aproape 10.000 de adrese în aproape șaptezeci de țări și în șase limbi. Fără ajutorul vostru acest lucru nu ar fi posibil, iar noi primim multe rapoarte despre utilizarea lui în învățarea și proclamarea Evangheliei în multe părți ale lumii. Ne ajutați să împlinim porunca Domnului de a învăța și a proclama adevărul până la capătul pământului.

Pentru ca noi să putem continua această slujire pentru Reînnoirea Carismatică Catolică, avem nevoie disperată de ajutorul vostru! Ne-ați trimis abonamentul lunar de 25 \$, împreună cu o ofertă pentru cei ce nu pot să își permită buletinul? Dacă v-a scăpat din memorie, vă rugăm în iubirea lui Isus să vă amintiți de noi și să ne trimiteți abonamentul cât mai repede cu putință. Un mod eficient de a reduce cheltuielile este să vă trimitem buletinul prin e-mail. Prin aceasta economisim cheltuielile poștale și de manipulare și astfel ajută ICCRS să fie și mai eficient în a vă sluji.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze grija și interesul ca acest instrument de neprețuit să continue să îi ajute pe slujitorii lui Dumnezeu. Vă mulțumim și pentru comentariile și sugestiile pe care le-am primit și care ne ajută să vă slujim mai bine.

În sinceritatea iubirii și sujerii lui Isus,

Peter Thompson

Președintele Comitetului Buletinului ICCRS